

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Man kan jo ikke sige, at der er kommet nye synspunkter frem under endnu en debat om kontanthjælpsloftet. Regeringspartierne og Dansk Folkeparti fastholder det, vi tidligere har sagt og er enige om, nemlig at det skal kunne betale sig at arbejde.

Fru Elisabeth Geday brugte en lidt morsom vending. Hun sagde, at hun var fuldstændig enig i, at det skal kunne betale sig at arbejde, men at hun var blevet klogere. Det må man jo så sætte spørgsmålstegn ved, og jeg synes, at fru Elisabeth Gedays indlæg hele dagen bærer præg af, at hun altså så er blevet klogere, nemlig at det ikke skal kunne betale sig at arbejde, og at det er lige så godt.

Da vi lavede loftet over kontanthjælpen, indførte vi så samtidig en gunstig modregningsordning, så et par timers arbejde om ugen mere end kunne modvirke loftet. Det var jo for at få den gode cirkel i gang, nemlig for kontanthjælpsmodtageren at få et ben inden for på arbejdsmarkedet, og så kunne de 5 timer forhåbentlig blive til 10 timer, til 15 timer, til 20 timer. Men jeg må jo indrømme, at jeg ikke kan forstå venstrefløjen.

Hvis vi nu tager et ægtepar, hvor den ene arbejder 37 timer om ugen, og den anden arbejder 25 timer om ugen, og de har to børn i daginstitution, så har de, efter at skat og boligudgift er betalt, 650 kr. mere til rådighed, nu efter at loftet er blevet indført, og hvis der ikke var blevet indført et loft over kontanthjælp, ville de have haft 870 kr. mindre end det ægtepar, der arbejder til 100 kr. i timen – en løn, som masser af mennesker arbejder for.

Kl. 13.30

Vi tager et ægtepar: Den ene arbejder 37 timer om ugen, den anden 25 timer om ugen til en timeløn på 95 kr. De har to børn. Der er stadig tale om rådighedsbeløb, efter at skat og bolig er betalt. Efter at loftet er blevet indført, har den familie 300 kr. mere til rådighed om måneden end ægteparret på kontanthjælp. Var loftet ikke blev indført, havde de haft 1.250 kr. mindre til rådighed pr. måned.

Hvis vi tager et ægtepar, hvor den ene ægtefælle arbejder 37 timer om ugen til en timeløn på 138 kr. og den anden ægtefælle er hjemmegående, så ville de, efter at loftet er blevet indført, stort set have det samme til rådighed, efter at skat og bolig er betalt, som ægteparret på kontanthjælp, men hvis loftet ikke var blevet ind-

ført, ville ægteparret have haft 1.500 kr. mindre til rådighed pr. måned.

Det er for mig forbløffende, hvordan man kan gå ind for, at vi har et system, hvor det ikke skal kunne betale sig at arbejde. Jeg har hørt mange krumspring i debatten her i dag, og jeg er vel nærmest kommet til den konklusion, at det er, fordi vi har nogle særlige gener, der gør, at vi alligevel vil arbejde, selv om det ikke kan betale sig. Jeg ved godt, og jeg har sagt det tidligere, at specielt Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre jo siger, at de går ind for økonomiske incitamenter, men man må jo så tilføje, at de mest gør det, når de er i regering.

Man kan så drøfte: Hvad er fattigdom? Er fattigdom at arbejde på den overenskomstsmæssige mindstebetaling? Jeg kan ikke forstå, at Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, SF, Enhedslisten – og jeg kan nu overraskende nok føje LO til – går i kampagne for, at man virkelig mener, at vi for de titusinder af mennesker, som står op hver dag, kører børnene i børneinstitution, drøner på arbejde, drøner hjem og henter børnene, inden de skal ned og handle ind, skal lave et system, der med træfsikkerhed giver dem færre penge til rådighed pr. måned end dem, der ikke er på arbejde.

Der er altså et eller andet i den her sag, som jeg tror er kortslettet for oppositionen, for for mig er det altså oplagt, at det skal kunne betale sig at gå på arbejde. Og så ved jeg godt, at der derudover for mange mennesker kan være andre problemer, andre barrierer, vi skal løse – misbrugsproblemer, psykiske problemer osv. – men den første barriere er da naturligvis, om det kan betale sig at arbejde.

Hvis vi så ser på fattigdom, må vi jo sige, at alle er mere velstående i dag, end de var for 5 år siden. Hvis vi ser på omfanget af fattige defineret som lavindkomstgruppen og ser på, hvordan den var i 2004, kan vi se, at det var 260.000 personer eller 4,9 pct. af befolkningen.

Vi kan også se, at der er stor mobilitet ud af lavindkomstgruppen. Halvdelen har forladt gruppen inden for et år, og samtidig vokser deres indkomst. For dem, der var i lavindkomstgruppen i 2003, voksede gennemsnitsindkomsten med 90 pct. Det skyldes, at 60 pct. af dem, der er i lavindkomstgruppen – de fattige – mest består af selvstændigt erhvervsdrivende, hvis virksomhed ikke giver noget videre overskud, hjemmeboende børn og studerende. Og det er klart, at når de får et arbejde, får de en kolossal indtægtsfremgang.